

Parus major, Ring A 187; beringt in Sääminki, Paunolanmäki 19. VII 1925 (A. Päiviö Kuusisto), hat sich Anfang November 1925 gegen eine Fensterscheibe in Sääminki, Mohinniemi tot geflogen (Bericht von Herrn Reg. rat B. F. Mölsé). Zeit $3\frac{1}{2}$ Monate. Entfernung etwa 25 km.

— „ —, Ring 5,165; beringt in Helsingfors 4. VIII 1925 (Paul Haglund), tot gefunden auf einem Boden in Pertteli, Kaukola Dez. 1925. Zeit ca. 4 Monate. Entfernung 95 km.

Sterna paradisea, Ring 584 (J. A. Palméns); beringt auf Aaland, Kobba Klintar 13. VII 1913 (J. Snellman), tot (höchstens vor 2—3 Tagen) gefunden am Ufer bei Windau, Kurland 7. VIII 1925 (Bericht von Herrn Dr. N. von Transehe, Riga). Zeit 1? Jahre 3 Wochen. Entfernung ca. 290 km.

„Sea-swallow“, *Sterna* sp., beringt in Finnland im Sommer 1925 mit einem Ring des Zool. Museums d. Universität Helsingfors, erbeutet in SO-England, am Medway-Fluss, südl. der Themse-Mündung 8. X 1925 (Bericht vom Britischen Konsulat in Helsingfors; der Vogel von Mr. Frederick N. Irvine gefunden, der jedoch keine weiteren Einzelheiten über den Ring hat geben können, weshalb derselbe dürfte verloren gegangen sein).

Turdus pilaris, Ring B 354; beringt in Raumä, Voiluoto 12. VII 1925 (Aarni Wahnlund), daselbst von einer Katze getötet Anfang August 1925 (Bericht von dem Redakteur der Zeitung „Länsi-Suomi“). Zeit ca. 20 Tage.

Ohne auf die obigen spärlichen Funde näher einzugehen, mag erwähnt werden, dass von den betr. Arten *Buteo vulpinus intermedius*, *Larus marinus* und *Sterna paradisea* in den früher erschienenen Berichten über wiedergefundene finnische Ringvögel (drei Berichte von J. A. Palmén, in Medd. Soc. pro Fauna & Flora Fennica Hft. 40, 41 u. 42, und dem oben erwähnten Aufsatz von Kurt-Erik Sundström) noch nicht aus dem Ausland angeführt worden sind.

Fringilla coelebs „karelica“¹⁾.

EINARI MERIKALLIO

Ensimmäisenä julkisuuteen n. s. Karjalan peipon on tuonut maist. V. Räsänen, joka Luonnon Ystävissä (1924, s. 21) esittää Kurkijoelta ja Sakkolasta peipolle oudon „krik krik“ laulun. Hän

¹⁾ Unten berichtet Mag. Merikallio über eine Reise nach Russisch-Karelen, wo er die charakteristischen Rulschtöne des „karelischen“ Buchfinken gehört hat. Vgl. die untenstehende Karte.

mainitsee allekirjoittaneen kuulleen „Laatokan koilliskulmalla olevissa seuduissa“ samallaista laulua ja esittää, kuten tunnettua, sen käsityksen, että kyseessä olisi erikoinen peipposrotu, jota hän nimitää Karjalan peipoksi, *Fringilla coelebs karelica*. Rodun pesimäalueeksi hän mainitsee ainakin Sakkolan—Kurkijoen—Impilahden välisen alueen.

Ornis Fennica'ssa (1924, s. 49) selostaa toht. I. Hortling Räsäsen kirjoitusta ja mainitsee, että *Fr. coelebs karelica* olisi vielä eräitten ilmoitusten perusteella kuultu m. m. Imatralla ja Punkaharjulla.

Eräässä myöhemmässä kirjoituksessaan käsittelee toht. Hortling uudelleen samaa kysymystä (Der „Karelische“ Buchfink, Ornis Fennica 1925, s. 93—94). Hän luettelee uusina löytöpaikkoina Äyräpäänjärven, Viipurin, Haminan, Vehkalahden ja Pyhtään (kuultu 1.V 1925) sekä mainitsee varemmin äänen kuulleen myös Luxemburg'issa, Helsingissä ja Siuntossa. Hän tulee siihen tulokseen, että karjalaisille peipoille ominaista on kyseessä olevan äänen intensiivinen laulaminen, mutta onko täällä erikoinen rotu, se jää päättämättä.

Allekirjoittanut ei koeta myöskään tätä vaikeaa rotukysymystä ratkaista, vaan haluaa sensijaan esittää tarkemmin ne „pry“-laulun löydöt Laatokan takaa, jotka maist. Räsänen mainitsee tekemikseni, sitä suuremmalla syyllä, kun nuo löydöt ovat väärin ilmoitetut. Maist. Räsäsen kanssa oli todella kerran keskustelu tästä asiasta, jolloin hän tiedusteli, olinko kuullut puheena olevaa ääntä. Vastaukseksi selostin suuren hämmästykseni oudon peipon laulun esiintymisestä Raja-Karjalassa ja lausuin sen otaksuman, että kyseessä saattoi olla erikoinen alalaji tai rotu, jonka selvittämiseksi olin täältä ampunut muutamia laulavia koiraita.

Mainittu retkeni Raja-Karjalaan tapahtui kesällä 1919. Sortavalla 6—7 p:nä kesäkuuta oli peippo „yleisin lintu“, kuten muistiinpanoni kuuluu. „Pry-ääntä ei kuitenkaan kuulunut. Matka Salmiin tapahtui laivalla, joten siis Impilahden peippojen laulu jäi tarkastamatta.

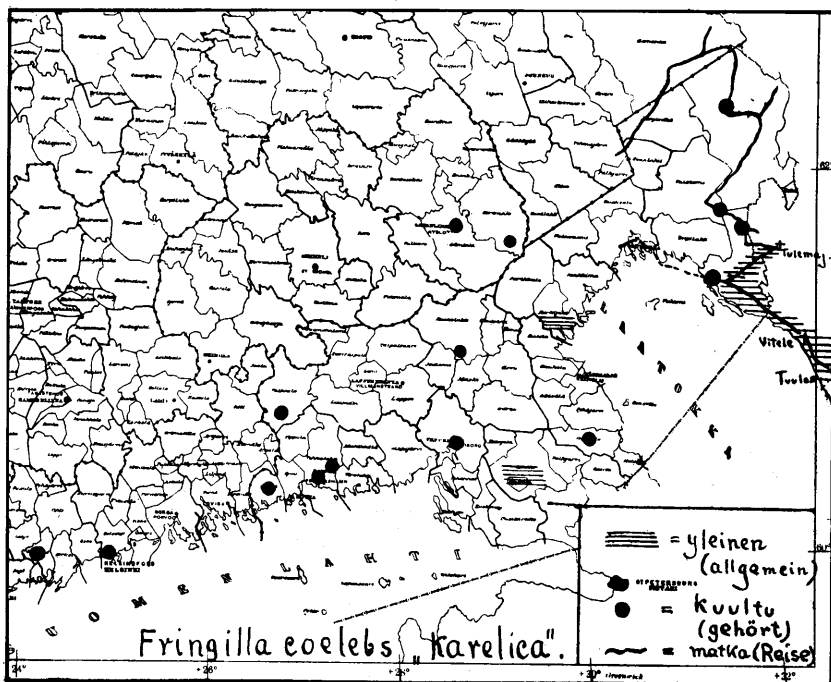
Salmissa tapahtui sitten tuo hämmästyttävä ensi kohta 7 päivän illalla kesäkuuta. Kuulin silloin oudon linnun äänen Tulemajoen suulahden pohjoispuoliselta niemeltä. Otaksuen löytäväni suuren lintuharvinaisuuden tein muutaman kilometrin kierroksen päästäkseni lähelle laulajaa, joka taukoamatta oli yksitoikkoista virttänsä virittänyt. En tahtonut uskoa silmiäni, kun totesin linnun peipoksi,

ja kuitenkin olin laulua kolmisenkymmentä vuotta, etupäässä Pohjois-Suomessa, kuunnellut.

Kuultu lintu ei ollut ainoa Salmissa, vaan oli tällaisia laulajia joitakin muitakin. Tuntui kuitenkin siltä, että „pry“-laulu ei ollut aivan yleistä.

Toisin oli laita Vienan-Karjalan puolella. Vitelessä, Tuuloksessa ja Tulemajärvellä ollessani soi tuo laulu lakkaamatta. Palattuani Tulemajärveltä Suomen puolelle loppui se taas. Kuulin sitä vielä kuitenkin Salmin Hiisijärvellä 26.VI ja samana päivänä Polvijärvellä Suistamossa. Suojärvellä, — missä oleskelin lähes kuukauden ajan, en tällaista laulua kuullut, muuta kuin Vegarusjärvellä 17. VII. Ilomantissa, samoin kuin Korpiselässä ja Värtsilässäkään, sitä ei kuulunut. On kuitenkin otettava huomioon, että kesä oli jo myöhäinen ja peippojen laulu jo melkein loppunut, joten „pry“-laulun toteaminen oli jo melkein mahdotonta.

Vielä mainittakoon, että viime kesänä Äyräpäänjärvellä y. m. Muolaan pitäjässä tämä laulu osottautui hyvin yleiseksi, muistuttaen siinä suhteessa Vienan-Karjalaa, ja että Utin leirillä, Valkealan pitä-

jässä kuulin tämän äänen heinäkuun lopulla samaa vuotta. Edelleen on ylioppilas Päiviö Kuusisto ilmoittanut, että hän Savonlinnassa viime kesänä kuuli puheena olevaa laulua.

Oheellisessa kartassa on matkani Raja-Karjalassa merkitty paksulla mustalla viivalla, ne alueet, joissa „karjalan peippo“ esiintyy yleisenä, viivoituksella ja yksityiset löytöpaikat suurilla pisteillä.

Emberiza citrinella Petsamossa ¹⁾.

EINARI MERIKALLIO.

Viime vuonna piti metsänh. J. Carpelan Suomen Lintutieteellisessä yhdistyksessä esitelmän Petsamon linnuista. Mainitussa tilaisuudessa osoitettiin allekirjoittaneelle, joka Luonnon Ystävässä (1923, n:o 4) julkaisemassaan Petsamon lintuluettelossa oli maininnut keltasirkun esiintyvän täällä harvalukuisena asutuilla seuduin lähelle Jäämerta, kysymys, miten keltasirkun laita Petsamossa oikein oli. Kun en silloin muistamattomuuden takia osannut täysin selvää selitystä keltasirkun leviämisestä Petsamossa antaa, tahdon nyt, muistiinpanoni läpikäytyäni, esittää tekemäni havainnot ja kartan, johon löytöpaikat on merkitty.

Ensin muutama sana Suomen Lapista, jonka kautta v. 1921 ja 1922 olen Petsamosta palannut, suorittaen matkan Ivalo—Rovaniemi autolla. Tällä välillä saatoin todeta lajin esiintymisen ei vaan asutuilla seuduilla vaan myöskin asumattomilla metsämailla, missä tien varrella näkyi lentopoikasiakin. Ivalossa oli keltasirkku yleinen; se pesi myös täällä päättäen lentopoikueista.

Petsamoon siirryttyä kävi keltasirkku harvalukuiseksi. Tapasin sitä kuitenkin pitkin matkaa asutuilla seuduin aina Jäämerelle saakka. Löytöpaikat olivat seuraavat: Nautsi 5. VII 21, Hakoköngäs 13. VII 22, kolme eri laulajaa Salmijärven pääasutuksessa 2. VII 21, laulaja Maitokoskella 3-4. VII 21, laulaja erään mökin luona lähellä Mørsäriä Salmijärvellä 20. VI 23, Kirkkoniemi (Norja) 19. VI 23.

¹⁾ Verf. berichtet über die Verbreitung der Goldammer in Lappland, vor allem in Petsamo. Vgl. die Karte!